

Izdajajo Slovenski frančiškani. — Published by Franciscan Fathers.
 Po odloku kardinala JOHN FARLEY-ja je "Ave Maria" cerkven list in družba Sv.
 Rafaela cerkveno pripoznana in priporočena.

PIJ, PAPEŽ X.

vsem vernikom v Kristusu, ki bojo to pismo brali, pozdrav in apostoljski blagoslov!

Spomin na veliki in srečni dogodek, ko je pred šestnajst sto leti sv. cerkev slednjič vendar dobila mir, napolnjuje vse katolike z največjim veseljem in jih spodbuja k raznim pobožnim vajam. Nas pa nagiba, da odpremo zakladnico nebeških darov, da bojo tako vse te slovesnosti donesle tudi veliko sadov in koristi.

V resnici nobena slovesnost ni premernejša, kakor je ravno to slovesno praznovanje šeststoletnice, od kar je bil izdan Milanski ukaz, katerega je izdal cesar Konstantin Veliki, potem ko je v znamenju sv. križa slavno premagal Maksencija,

Z njim je namreč naredil konec krutemu preganjanju kristjanov, ter jim dovolil svobodo, kupljeno zanje s ceno krvi Božjega Odrešenika in svetih Mučencev. To je bilo prvo zmagovalje, katerega si je priborila sv. cerkev, in katero se je potem do sedaj v celi njeni zgodovini neprestano ponavljalo, kadar koli je bila preganjana. S tem ukazom je stopila sv. cerkev mej narode in začela razširjati mej njimi svoje tako blagonosno delovanje. Od tedaj so ljudstva počasi začela zapuščati vražarsko malikovanje, svoje postave, navade in naprave ter sledila vedno bolj in bolj naukom krščanskega življenja in zakraljevala je na svetu pravica in ljubezen. Zato mislimo, da je prav, da se ob spominu tega izvanrednega dogodka pomnože naše molitve

k Bogu, k Deviški Materi, in vsem Blaženim, zlasti k sv. Apostolom! Vsi narodi naj se na novo zavedo vzvišenosti in častitljivosti sv. cerkve ter naj vsi pribeže nazaj v naročje te svoje dobre matere. Vse zmote naj se izkoreninijo, s katerimi skušajo zasljepljeni sovražniki sv. cerkve zatemniti njen sijaj! Vsi se naj z vso pokorščino in udanostjo približajo rimskemu papežu ter se popolnoma zaupajo sveti cerkvi ter vidijo v nji edino brambo in varstvo vseh njih zadev.

Tako bo pa potem mogoče upati, da bojo vsa ljudstva zopet uprla svoje oči v križ, v to znamenje zveličanja, ter tako premagala vse sovražnike krščanskega imena in vse nenasitljive strasti srea.

Da bojo pa vse pobožne molitve, opravljene o priliki teh slovesnosti, imele toliko večji duhovni vspah za vernike, določimo, da naj bojo obogatene s **popolnim odpustkom svetega leta**. Zato nujno pozivamo vse vernike sv. cerkve naj se z vsemi svojimi molitvami in pobožnimi vajami združijo z Nami, da bojo po duhovni milosti sv. leta imele kolikor mogoče veliko korist v blagor duš in v prospeh sv. vere.

Zaupajoč toraj na usmiljenje vsemogočega Boga in na oblast blaženih apostolov Petra in Pavla, potem ko smo se posvetovali z našimi častitimi brati kardinali sv. rimske cerkve, po oblasti, po kateri moremo odpuščati ali zadrževati, ki je izročena Nam, dasi nevrednemu, razpisujemo in podeljujemo s tem pismom popolni odpustek svetega leta vsem vernikom obojega spola, ki ali stanujejo v tem našem dragem mestu, ali pa pridejo sem ga le obiskat, in sicer ako od bele ne-

delje, ko se začenjajo te slovesnosti, do vštetega praznika Brezmadežnega Spočetja deviške Matere božje obišejejo dvakrat bazilike: lateransko Sv. Janeza, Sv. Petra, prvaka apostolov, in sv. Pavla zunaj mesta, in ako tam malo pomolijo za razširjenje in povišanje sv. katoliške cerkve in apostoljske stolice, za uničenje krivih ver, za spreobrnjenje vseh, ki so v zmoti, za edinstvo in mir mej vsemi verniki, in ako se spovedo svojih grehov in pokrepčajo z nebeško večerjo v tem času in ako dajo vsaki po svoji zmožnosti kako miloščino revežem, ali — ako raje tako hočejo — da jo določijo za kak drug pobožen namen.

Za one pa, ki bi ne mogli priti sem v naše mesto, s tem dovoljujemo ravno isti popolni odpustek, za isto dobo, ako obišejejo šestkrat kako cerkev ali več cerkva v njih okolici, kakor bojo že njih škofje odločili in ako opravijo tam vse te pobožnosti katere smo zgoraj označili.

Dalje dovoljujemo, da se moreta odpustek sv. leta darovati tudi vernim dušam onih, ki so se v Bogu ločili iz tega sveta.

Mornarjem in onim, ki so uposljeni, da morajo vedno popotovati, dovoljujemo, da morejo popolnoma pravilno dobiti vse iste odpustke, ko obišejejo svoj dom, ali kjer koli se ustavijo, ako tam opravijo vse zgoraj navedene pobožne vaje in obišejejo šestkrat ali stolno ali župno ali sploh glavno cerkev onega kraja, kjer se ustavijo.

Za vse one redovnike in redovnice, ki so zavezani k vednemu bivanju v samostanih, kakor tudi za vse one posvetne, duhovne in re-

dovne osebe, ki so ali zaprte v ječah, ali v sužnosti, ali so bolni, ali kakorkoli zadržani, da ne morejo opraviti vseh gori označenih pobožnih, vaj, dovoljujemo, da jim more spovednik mesto teh pobožnih vaj dovoliti kako drugo primerno dobro delo ali jih pa preložiti na kak poznejši čas, ali jim pa določiti kake druge pobožne vaje, katere bi dotičnik mogel opraviti. Otroke, ki še niso bili pri prvem sv. obhajilu, pa bi se hoteli udeležiti sv. odpustka, more spovednik oprostiti dolžnosti iti k sv. obhajilu za odpustek.

Dalje dovoljujemo vsem vernikom, kakor tudi vsem duhovnikom, katerega koli reda ali zavoda, celo takih, ki bi morali biti tukaj

posebej imenovani, da si smejo za spoved izbrati katerega koli duhovnika, samo, ako ima pravico spovedovati.

Dalje dovoljuje to pismo spovednikom za spovedi svetega leta velike pravice, da morejo odvezovati tudi od grehov, kateri so drugače pridržani ali škofom ali celo papežu. Enako imajo spovedniki pravice spreminjati Bogu dane obljube v druge pobožne vaje. Tudi izražajo željo sv. Oče, naj bi škofje in duhovniki skrbeli, da to pismo pride v roke vsakega katolika po celem svetu, da se bo vsakdo lahko poslužil velikih milosti, se obogatil s svetim odpustkom svetega leta, zlasti pa velikih pravic, katere imajo spovedniki za spoved v sv. letu.

Dano v Rimu pri svetom Petru, pod pečatom ribičevega prstana, 8. marca 1913, v desetom letu našega Papeštva.

 **
 **
 **
 **
 **
 **
 **
 **
 **

Ave Maria.

N zopet je tukaj tisti večno lepi in tolikanj zaželjeni mesec, mesec spomladi, mesec cvetja, Materin mesec, mesec maja!

In zopet se bojo začeli zbirati zvesti sinovi in hčere nebeške matere Marije pred Njenim oltarjem, kjer bojo dan za dnem prepevali slavo skupaj z angelji v nebu, skupaj s ptički v goščavi Oni, ki je Kraljica maja.

In zopet je tukaj tisti krasni mesec majnik, ki bo tudi tebe vabil, da natrgaš evetlie ter jih neseš pred oltar One, ki je tudi tvoja Mati, da se tudi ti pridružiš milijonom okrog oltarja Marije, ter z nji mi oznanjuješ ljubezen one Matere, katero si dobil testamentarično od svojega

Odrešenika in Gospoda Jezusa na veliki petek.

Toda, kaj se pomišlaš? Morda si pozabil že na svojo mater? Kaj se je več ne spominjaš? Kaj si pozabil nauke svoje dobre matere; ki te je učila ljubiti Marijo?

Ne! človek moj! Tudi ti k Mariji! Tudi ti pred Marijin oltar! Tudi ti v številu slaviteljev in častilcev majeve Kraljice? Tudi ti si postavi v svojem srcu mal oltarček, kjer boš vsaki večer v kratki molitvi pomolil, kjer se boš tudi ti vsaki večer mudil in dajal slavo Oni, o kateri se še nikdar ni slišalo, da bi bil kdo neusliščan ostal, kdor se je k nji zatekel za pomoč!

Ave Maria!

Vera — dar Božji.

A. Tomec.

1) Vera je od Boga razodeta resnica. Bog se je najprvo razodel prvim starišem, potem je govoril po očakih in prerokih, nazadnje pa po svojem lastnem sinu Jezusu Kristusu, kateri je vstanovil katoliško cerkev, ki ima nalogo širiti Njegovo božjo vero po vsem svetu. Odrešenje človeštva je bilo dovršeno s smrtjo božjega Sina; da bi pa bili tega odrešenja deležni vsi narodi in ljudje na svetu, zato je Kristus ustanovil sv. Cerkev, da nadaljuje Njegovo delo, oznanjuje Njegovo evangelje po vsi zemlji, da privede vse narode iz teme poganstva in sužnosti k luči resnice in božjega nauka. Izbral si je dvanajst apostolov, ki so prvi oznanjevali Njegovo vero; ti so šli po Njegovem vnebohodu na vse strani sveta narode učiti resnic in nauk sv. vere. Vsi ti apostoli so morali učiti le resnico; oznanjevali so, kar so pri Jezusu videli in slišali, ki so bili priče Njegovih čudežnih del in dogodkov. Ni jih mogla pri oznanjevanju Jezusovega evangelija voditi lastna ljubezen in korist, ne želja po časti in slavi, po posvetnem lesku in bogastvu, po lahkem in ugodnem življenju, saj jih je vse življenje njihovega oznanjevanja spremljala le revščina, nadloga in najhujše preganjanje in so razum enega vsi umrli mučeniške smrti. Torej apostoli niso mogli in hoteli lagati in goljufati; če bi lagali, bi lagali zato, da bi jim laž kaj koristila, da bi se jim boljše godilo, ne pa zato, da bi trpeli preganjanje in

nazadnje mučeniško smrt. Ker so pa kot priče resničnosti Jezusove vere dali svoje življenje, tedaj za resničnost sv. vere ne moremo iskati zanesljivejših prič, kot so apostoli.

2) In nasledniki apostolov, duhovniki? Koliko se piše, govori in dela zoper duhovnike! Opisuje se jih kot "humberge" in sleparje in da vera ni nič drugega, kakor izmišljotina duhovnikov, s katero imajo le svoj "business", s katerim ljudstvo tišče v temi nevednosti in praznoverja, da ga tem lažje izkoriščajo, da so duhovniki sovražniki vsakega napredka in svobode, da so za človeštvo brezkoristni in da ne poznajo ljubezni do bližnjega!

Ali je temu res tako? Pogledajmo!

Ali ni duhovnik na vseh poljih vede in znanosti? Se li ne odlikuje ravno duhovnik najbolj v požrtvovalni in nesebični ljubezni do bližnjega? Ali ni ravno katoliški duhovnik oni, ki sprejme največjega siromaka, katerega vse prezira in zaničuje in pozna pot tudi v najrevnejšo bajtico? Ali ni katoliški duhovnik zadnji, ki se bliža bolniku kužnih in nalezljivih boleznih? Vse se ga ogiblje in od njega beži, le duhovnik v nevarnosti za lastno življenje se mu še približa, da ga tolaži in krepi v trpljenju ter ga pripravlja za srečno smrt. Ali ne uče duhovniki nauke, kateri so podlaga zdravega napredka, svobode, reda, miru, sloge, blagosta-

nja in sreče? Ali uče duhovniki kaj takega, da bi bilo škodljivo vsemu temu?

Ravno nasprotno! Ravno tam, kjer ljudstvo spoštuje in posluša duhovnika je najbolj izobraženo, mirno in zložno ter vneto za vse dobro. Duhovniki so iz ljudstva, med ljudstvom in za ljudstvo, in kdor jih zaničuje, zaničuje ljudstvo samo.

In nadalje misijonarji! Koliko jih zapusti vse: svoje stariše, brate in sestre, prijatelje in znance in domovino; mnogi žrtvujejo bogastvo, imenitne službe, čast in vse druge posvetne dobrote in uživanja, gredo v daljne tuje dežele med divje narode oznanjevat sv. vero Jezusovo, ne meneč se za nevarnosti in trpljenje težavnega in naporenega misijonskega življenja. Kaj jih neki vodi pri tem njihovem občudovanju vrednem delu in gorečnosti? Ali morda lastna ljubezen, lastna korist in dobiček? Vera je njihov "business"? Ali morda to, da poganske narode poneumujejo, jih vzdržujejo v temi praznoverja in nevednosti in za to, da jih izkoriščajo? Ne! K tem jih vodi le požrtvovalna in nesebična ljubezen do Boga in neumrjoča duša njih bližnjega. Vodi jih skrb za časni in večni blagor človeškega rodu, ljubezen do resnice in pravice, svobode, napredka in omike vsega človeštva. Ali ne širijo misijonarji z lučjo sv. vere tudi omiko, napredek in blagostanje? Ali ne zidajo poleg cerkva tudi šole, bolnišnice in druge potrebne in koristne naprave? Kdo je prinesel narodom v

Evropi omiko, kdo prinaša omiko tudi narodom po drugih delih sveta? Ali ne katoliška cerkev po svojih duhovnikih in misijonarjih? Le katoliška cerkev po svojih misijonarjih je prinesla in še prinaša narodom pravo omiko in napredek; le ona oznanjuje pravi mir in edinost; le ona je podlaga reda in blagostanja narodov, le ona je prava mati človeštva!

3.) Vera nas uči spoznavati Boga in naš namen na zemlji. Uči nas, da moramo v Boga verovati, v Njega upati in ljubiti Ga čez vse, svojega bližnjega pa kakor samega sebe. Uči nas božje zapovedi in nam jih zapoveduje spoelnjevati. Daje nam pa tudi pripomočkov za pravo življenje in v dosego svojega namena, za katerega smo ustvarjeni. Uči nas le to in zapoveduje le to, kar je resnično, kar je lepo in zdravo, kar je dobro in koristno, kar je posamezniku in vsemu človeštvu v blagor, v časno in večno srečo; prepoveduje nam in svari nas pa le pred tem, kar nam je v škodo in nesrečo. Ona nas uči čednosti, zatajevanja samega sebe, pokorščine in krotkosti, miru in edinosti, poštenja in pravičnosti, potrpežljivosti in sprave, zdržnosti in zmernosti ter požrtvovalne ljubezni do bližnjega. Toraj so nauki sv. vere edina in prava podlaga miru in sloge, napredka in svobode, javnega reda in zadovoljnosti, blagostanja in sreče. Toraj so tisti, ki vero sovražijo, sovražniki vsega tega. Ako je kak duhovnik slab, je to le njegova reč!

(Dalje prih.)

Iz ljubezni do svojega smrtnega sovražnika.

Resnična zgodba.

Po New Yorških dnevnikih iz februarja letos posnemamo sledeč zanimiv slučaj, ki se je zgodil v Yonkers, N. Y.: —

Tomaž Morris in Jakob J. Lynch, dva Irea, sta bila že izza prvih otroških let zvesta prijatelja. Skupaj sta se igrala, skupaj sta hodila v šolo, vedno sta sedela skupaj v šoli, stanovala sta celi čas v eni in isti hiši. Ko sta končala svoje šole, poiskala sta si primernih služb, kjer bi se posvetila poklicu in skrbi za življenje.

Slučaj je hotel, da sta oba dobila službo pri dveh enakih kompanijah, ki sti bile v veliki konkurenci mej seboj. V začetku nekaj let sta bila sicer nasprotnika le pri delu v kompaniji, vendar zunaj, v zasebnem življenju, pa ni to nič kazilo, njiu prijateljske zvestobe in udanosti. Toda kolikor dalj sta bila vsak pri svoji kompaniji, kjer sta vedno bolj in bolj napredovala v službi, toliko bolj sta se tudi z navdušenjem poprijela vsak svoje kompanije in skušala pomagati kompaniji do gmotnih vspehov. Počasi sta tako smatrala zadevo kompanije za svojo osebno in tako se je začelo staro prijateljstvo krhati in v nekaj mesecih sta si prej dolga leta zvesta prijatelja postala smrtna sovražnika.

Prijatelji obeh mladih mož so si veliko prizadejali, da bi ublažili nasprotje mej njima. Toda vse zastoj! Tudi njiu župnik je storil vse, da bi poravnal mej njima to sovrašтво. Toda vse je bilo zamanj. Od dne do dne sta si bila bolj nasprotna in niti v bližini eden drugega nista hotela več bivati.

Pred dvema mesecema je pa Tomaž Morris nevarno zbolel za anaemio. Imel je veliko zdravnikov, toda vse je bilo zastoj! Od dne do dne je bil slabši. Tako je v februarju letos tako oslabel, da so zdravniki obupali nad ozdravljenjem in opustili vse nadaljno zdravljenje. Edino, kar bi ga moglo še rešiti, je bilo, ako bi

se hotel kdo zanj žrtvovati, ter dovoliti, da bi zdravniki vzeli njegovo zdravo kri in je pretočiti v njegove žile.

O boleznj svojega bivšega prijatelja, sedaj smrtnega sovražnika, je čul tudi Lynch. Spomnil se je prijetnih ur, katere je preživel v svojih deških letih z njim kot njegov zvesti prijatelj. Za trenotek mu je postalo gorko okrog srca. Toda spomin na nasprostvo zadnjih let je bilo močnejši, in sree je naglo zopet omrznilo in ni se zmenil več zanj.

Ravno je šel neko opoldne iz trgovine v bližni restavrant, da povzije svoj "lunch" ko ga sreča prijatelj.

"Halo, Jakob!"

"Halo, Joe! Kje si bil?"

"Morrisa sem obiskal. Revež umira!" Lynch prebledi.

"Ne vem, če bo jutrajšnjega dneva u čakal."

"Kaj je res tako slabo?"

"Da. Veš kaj, povedal ti bom naravnost, da je jako grdo od tebe, da ga niti pogledat ne greš. Res sta si nasrotnika, toda pomisli, Morris umira!"

"Bom šel morda popoldne, ko bom šel iz pisarne."

"Bil je ravno zdravnik tam. Rekel je, da bi ga samo zdrava sveža kri kakega močnega in zdravega mladega moža rešila gotove smrti."

V Lynchu se je vzbudila stara ljubezen!

"Kaj? Kri zdravega mladega moža bi rešila Morrisa?"

"Tako je vsaj zdravnik rekel!"

"Pa se nikdo noče žrtvovati zanj?"

"Je pač težko! Vsakdo se boji za se! Poleg tega se pa tudi ne ve, ako bi mu to res pomagalo in dotičnemu ne škodilo!"

Prijatelja sta se ločila.

Lynch je šel v restavrant in naročil kosilo, kakor po navadi. Toda bil je tako razmišljen, da ni opazil nobenega svojih

starih prijateljev, ki so ga glasno pozdravili pri vstopu v gostilno. Tudi jed mu ni dišala. Plačal je in odšel. V pisarni je bil tako zamišljen, da je vse narobe razumel. Slednjič mu ni bilo več obstanka v pisarni. Vzel je svoj površnik in odšel iz pisarne.

Kot vernega Irea peljala je pot naravnost v cerkev pred tabarnakelj. Tu se je šele zavedel vsega. Toraj njegov dobri prijatelj iz mladosti, katerega je imel toliko let tako rad, da se mu je zdelo, da brez njega ne more živeti, ta je na smrtni postelji! In tako sta se zadnja leta sovražila. Ali ni bilo to krivica od njegove strani? Da bila je. Popraviti se mora!

Krvi potrebuje sedaj, mlade, zdrave krvi!? To bi mu rešilo življenje! Ali ni njegova dolžnost popraviti storjeno krivico svojemu bivšemu prijatelju? Zdrav je kot dolgoleten telovadeec! Močan tudi! Da, on mora dati svojo kri in rešiti svojega prijatelja!

Vstal je potolažen spred tabernakeljna in odšel naravnost k Morrisu, 73 Buona Vista Ave. V veži sreča zdravnika.

"Halo, doktor!"

"Halo, Jakob! Kam?"

"K Lynchu! Kako mu je?"

"Zelo slabo! Ne bo dolgo! Krvi ni več!"

"Kaj bi ga res rešila zdrava kri močnega in zdravega moža, ki bi dovolil, da se njemu žila prereže in pretoči kri v njegove žile?"

"Da, Jakob! To je edina rešitev!"

"Doktor, kdaj hočete to operacijo začeti?"

"Kdo bi hotel toliko žrtvovati za Morrisa?"

"Jaz."

"Ti? Ali, pomisli, da ni to brez nevarnosti tudi za te!"

"Nič za to!"

"To je res, krepkeje krvi kot tvoje, bi se težko dobilo! Toraj res hočeš?"

"Da, to je moja odločna volja."

"Dobro, pojdi in pogovori se z njim! Ako je on zadovoljen, v malo urah sem jaz pripravljen."

Zdravnik je prvi šel v bolniško sobo in povedal bolniku o nevarnosti položaja,

v katerem je. Povedal mu je tudi, da je edina rešitev zanj, ako dovoli, da se mu pretoči zdrave krvi iz žile koga drugega v njegove žile. Toda povedal mu ni, kdo se je ponudil za to žrtev.

Na to stopi predenj smrtni sovražnik, bivši najboljši prijatelj izza mladih nog, Lynch.

Oba sta bila ginjena, ko je ubogi Morris stegnil svojo umirajočo roko in sta si po dolgih letih smrtnega sovraštva podala roki dva, čigar sreci sti bili tako ozko zvezani vsa mlada leta. Govorila nista nič, pač so zaiskrile svitile solze v očeh obeh.

Ko je Morris čul, da se mu prijatelj ponuja za rešitelja, je bil še bolj ginjen. Rahlo je stisnil roko prijatelja v znamenje, da spoznava ceno in velikost te žrtve in da je hvaželen prijatelju zanj.

V dobri uri je bil zdravnik nazaj s potrebnimi orodji. Mej tem časom je Lynch odhitel nazaj v cerkev in opravil še enkrat sv. spoved, pomolil še enkrat goreče za dober uspeh operacije in odhitel nazaj k Morrisu.

Nemudona se je operacija začela. Lynch je legel poleg svojega prijatelja in zdravnik je prerezal žilo njemu na desni roki in Morrisu na levi ter puščal kri iz ene v drugo. Nobenemu ni dal kakih omotnih zdravil. Nasprotno! Lynch je s zanimanjem opazoval vso operacijo in pazil na obraz svojega prijatelja, ako se bo opazil kak uspeh te operacije. Res, po dobri minuti se je že pokazala na licu bolnika rdečica, ki se je razvila v lepo rdečo barvo. Morris je bil tako slab, da je komaj vedel, kaj se godi. Celu uro je trpela operacija. Morris se je vidno opomogel! Novo življenje se je pokazalo v njem in v malo urah se je čutil veliko boljše. Bil je rešen gotove smrti.

Lynchu se sicer svetovali, naj ostane vsaj čez noč tu v hiši in naj ne gre nikamor, ra bi njemu ne škodila operacija, zlasti še, ker je bledica na njegovem licu kazala, da zguba toliko krvi ni zanj brez posledic. Toda krepki telovadeec ni poslušal, temveč odšel vesel in zadovoljen, češ, da se čuti sedaj veliko lažje, kakor poprej.

Morris je kmalu popolnoma ozdravel.

"Po New York Herald-u"

Kraljica majnika, prosi za nas.

 * * * * *
Pred Marijo.
 Ksaver Meško.
 * * * * *

Devica, Mati, prošnjo to usliši:

Podobo svojo v duši mi zariši,

da ves je svet nikoli ne izbriše!

In ko srce mi bije tiše..... tiše.....

in se za svet oko mi v vek zapre, —

naj isti hip podobo Tvojo vzre!

—o—

 * * * * *
Vera je dolžnost.
 * * * * *

Na smrt bolan gospod je poklical k sebi duhovnika. Ko sta bila sama v sobi, pravi bolnik: "Ne trudite se z menoj, gospod, poklical sem Vas le zaradi domačih, ki mi niso dali miru; sam pa ne verujem ne v Boga, ne v večnost, ne v pekel." Duhovnik je nekaj časa molčal. Slednjič je pa potegnil svojo uro iz žepa, pokazal jo je bolniku in rekel: "Gospod zdaj je ura deset, kaj ne? V dveh urah boste videli sami, ali je Bog ali ga ni, ali je večnost z peklom ali je ni." In duhovnik je odšel.

Nj še preteklo četrť ure, vže je bil poklican nazaj k bolniku.

"Gospod verujem, želim se spovedati, vi ste mi oči odprli."

In res je pobožno prejel svete zakramente.

In tako je prav. Z orožjem, pravijo, ne kaže igrati se, z vero pa tudi ne. Vera, sveta vera je človeška dolžnost. In če je kaj zlobnega, če je kaj hudobnega, je gotovo sv. vero zametovati, z nevero se celo bahati. Recimo, da bi bilo tudi dvomljivo, bi vendar vsak pametno sodeč človek mogel misliti: "Kaj, če je pa vendar Bog, če je večnost?"

Katoliška cerkev, naučena po Jezusu Kristusu, nam o tem jasno in glasno govo-

ri. Ona sploh ne more drugače in drugega učiti, kakor je večna neovrgljiva resnica. Torej že iz tega sklepamo: "Kedor Cerkve ne posluša, naj ti bo kakor nevernik." Sveta cerkev je druga Noetova ladija. Kedor samovoljno to ladijo zapusti, ali po lastni krivdi v njo sploh ne vstopi, je sam kriv, če se pogubi. To resnico jasno povdarja sv. pismo. Kaj pomaga človeku če cel svet pridobi svojo dušo pa pogubi. Eno je tedaj potrebno: izveličasi se. Kedor to potrebno zamudi, opusti, zamudil je vse, zgrešil je svoj cilj.

Sv. apostelj Pavel pa pravi: "Brez vere je nemogoče Bogu dopasti. Torej vera je temelj, je pogoj in podlaga vsega.

Še več. Gospod žuga z večnim pogubljenjem vsem, ki verujejo. "Kedor veruje bo zveličan; kedor pa ne veruje bo pogubljen." On pravi nadalje: "Kedor (v Sina božjega) veruje, ne bo sojen; kedor pa ne veruje je že sojen, ker v Ime edinorojenega Sina Božjega ne ne veruje.

Ako Bog tako jasno, tako strašno govori, kedo naj potem še misli, da je vera postranska stvar, da je nepotrebna stvar, da je dosti če le človek pošteno živi, če potem kaj veruje ali ne. Kaj, to je pošteno življenje, če človek takoj prvo Božjo zapoved črta? Kaj, to naj bo postran-

ska stvar, kar sv. Tridentinski zbor imenuje: korenino opravičenja? Ne, brez vere ni poštenja, ni opravičenja, ni zveličanja. Vera je potrebna, je sveta dolžnost. "Kedor ne veruje, bo pogubljen."

Znani brezverec Voltaire je sedel z drugimi gosti pri mizi pruskega kralja Friderika II. Kakor po navadi, tako je tudi tukaj hudobnež zasmehoval vse, kar je bilo božjega. Med drugimi je zaničevaje rekel: "Jaz prodam svoj sedež v nebesih za eden pruski dolar." Eden iz med gostov ogorčen nad tako predrznostjo, pa brezverca krepko zaverne rekoč: "Gospod Voltaire, mi smo na Pruskem. Tu pri nas ne sme nihče prodajati reči, ki ni njegova last. Dokažite preje, da imate pravico do sedeža v nebesih in jaz vam dam tisoč dolarjev."

Odločnim besedam se Voltaire ni upal odgovoriti. Res, kedor ne veruje nima pravice do nebes: bo pogubljen.

Iz tega pa sledi, da je nevera eden največjih, najnesrečnejših grehov. In res je to! Pred zlobnim brezvercem si mislimo, stoji vsevedni Bog, ki se ne more zmotiti; neskončno sveti in resnični Bog, ki ne more goljufati; in vkljub temu brezverec svoje trdi: "Ne verujem." Kaj taji s tem? Božjo vsevednost, svetost, pravičnost. Podtika neskončnemu Veličanstvu Božjemu slabe namene; kakor bi hotelo ljudi motiti — goljufati. O bogokletne misli. Ni čuda, da je Gospod sam zatrdil, da bo Sodomi in Gomori lažje na dan sodbe, kakor takim brezbožnim sercem. Res nevera je grozen greh!

Od kod pa izvira nevera? Njen začetek je v popačenem sreju. V nedolžnem svojem sreju v prvih letih srečne mladosti, v dobi onih lepih šolskih let, takrat je bil vsak srečen, presrečen človek. Saj ga je veselila sveta vera, njeno blagodejno spoznanje, lepo življenje v njej! Imel je pač še dobro nedolžno srce. — Ali potem? Ali pozneje? Prišle so slabe družčine, začelo se je govoriti zoper vero, zoper cerkev, zoper duhovnike. Začelo se je smešiti vse, kar je krščanskega: molitev, Cerkev, sv. maše, zakramenti. V roke je dobil marsikteri slabi časopis, pohujšljive knjige. Zdaj še le so začele druge misli vršiti v glavi tega ali onega, češ, kaj bo-

mo tako otročji, saj ni vse tako, duhovni delajo za se, plačani so i. t. d.

Tako in enako govore naši brezverci. Ali enega pa ne povedo! Od kedaj so postali tega prepričanja. In vendar! Koli-keri bi mogel spoznati: saj jaz nisem bil zmiraj tak. To je le od takrat, ko sem začel opuščati molitev, cerkev, spoved, od kar sem začel slabe knjige brati, v slabe družčine hoditi, od kar sem začel grešno živeti.

Popačeno srce je začetek nevere. Ali je pa to prav? Toda recimo bolje: je bilo to pametno, dosledno? Kaj je pametno enkrat spoznano resnico zavreči? Je dosledno luč zamenjati z temo? Je li prav večni Resnici nasproti vgovarjati z otročjimi ugovori? To je največja neumnost, hudobija — eden največjih grehov.

Revež je resničen pagan, ki ne pozna renice, ali on živi po svojem prepričanju, išče pa in želi resnico. Neverec pa ne živi po svojem prepričanju, vsaj menjal ga je, spremenil ga je, kar ne kaže dosti močastosti. In sedaj namesto da bi resnico zopet preiskal, po njej zahrepenel, pa zavrže naj večjo milost, prelomi največjo prisego, razdre najsvetejše vezi, sklenjene pri svetem krstu, sv. birmi in pri prvem svetem obhajilu.

Ako bi mogli v srce in dušo takega nesrečneža pogledati! Oh kaj je tam, kjer je svetila nekdanj tako lepa, tako svitla luč vere in milost Božje! Noč je v takem sreju, tema v razumu, obup in nesreča v takem kristijanu.

Noč je razum brezverca. Vprašajte ga: Odkod si? Čemu si na svetu? Kam greš po smrti? Kaj te čaka v večnosti? Na tako važna vprašanja ti siromak ne zna odgovora. Besedičil bo v budalosti, da je z smrtjo vse pri kraju, da je človek le začasno stvarjem in nihče ne ve, če je kaj na onem svetu. Same prazne besede. Besede, s katerimi se sam tolaži. Res tema je v njegovi glavi, saj je pozabil poglavine resnice: človeškega namena.

Tema je v njegovem sreju. Res brezverec se veselega dela in pravi, da se brez vere tudi lahko živi. Zna biti vesel, kratkočasen in zna zabavati. Ali tak je le v družbi in družčini. Kaj pa če je sam? Kaj pa če se v sebe in v svoje živ-

ljenje zamisli? Kaj pa če ljubi Bog poseže v njegove razmere, bodisi hišne, bodisi družinske. Recimo, da pride v hišo revščina, bolezen, ni zaslužka, smrt naj vgrabi dobro ženo, edinega otroka. Verno srce zna prenesti tudi take udarce, — previdne so roke božje. Kaj pa brezverno srce! Kaj pa od Boga pozabljena duša? Noč je v njej. In ker v temi tava, v temi zabrede, za čas in večnost. In konec temu je obup, v katerem seže po nožu, po samokresu, skoči v valove, da se le časnemu zlu uide, na večno ni časa misliti.

Dne 25. februarja leta 1758 je Voltaira pisal svojemu prijatelju D'Alambertu: "V dvajsetih letih bo imel Gospod

praznik". Hotel je s tem reči: Nihče ne bo v Boga veroval. Dvajset let pozneje, tisti dan, 25. febr. je Voltaira, 80 letnega starčka, vrgla bolezen na smrtno posteljo. Klical je in prosil je za duhovnika. A prijatelji ga niso pustili k umirajočemu. Ko je tedaj Voltaire čutil vsemogočno roko božjo, zvijsal se je in vpil je, obupaval je, rekoč: Že čutim pekel v sebi in je umrl. Taka smrt! Tako umrje brezbožnež.

Ti pa prijatelj, ostani zvest veri in cerkvi. Če tudi v sredi hudobnega sveta pošten ostani v materini dedščini. Moli rad, hodi v cerkev, prebiraj dobre knjige, prejemaj večkrat svete zakramente.

Vera je dolžnost vsakega.

Iz Slovenskih naselbin.

Velikanske povodnji so opustošile veliko mest i pokrajev po Illinois, Ohio, Indiana, New York in Pennsylvania. Milijone škode imajo posestniki. Cela mesta so porušena, tisoče jih je otonilo. Deževalo je po več dni skupaj, kakor bi lil iz škafa. Na več krajih po raznih dolinah so imele razne tovarne in mesta velike jezove, deloma za vporabo vodnih sil, deloma za vedovode. Ti jezovi so se vsled velikih voda ki so tako nenadoma prišle, podrli in poplavili cele doline po pet do deset metrov globoko. Največ je kriva naša ameriška malomarnost, ki ne pazi dovolj za prihodnost, ko se delajo naprave, kakor jezovi ali se regulira vode. Počasi se bojo tudi Amerikanci spametovali, da treba pri vseh delih misliti ne samo, koliko se bi lahko prihranilo pri teh delih, ali koliko bi se dalo zaslužiti, temveč, da treba misliti na varnost življenja državljanov.

Objednem pa kažejo te velikanske katastrofe jasno, kako slaboten je človek z vsemi svojimi napravami in pripravami. Malo dni dežja, malo metrov vode, pa je njegovo delo veliko let uničeno, kakor bi kdo sunil v mravljišče.

Župnijo v Bivabiku in Aurora Minn. je sprejel Rev. Jos. Pollak, dosedaj župnik v Hibbingu, Minn. Bog blagoslovi!

Sv. misijon v cerkvi sv. Mihaela v Lansfordu, Pa. je imel č. P. Kazimir o. f. m. od 6. do 12. aprila. Spovedanih je bila nad 2600 odraščenenih. Vspeh je bil velikanski. Cerkev, katera ima skoro za 1600 ljudi sedežev, je bila vsak dan po trikrat do zadnjega kotička natlačena vernikov.

Bridgeport, Conn. Dobri slovenski rojaki v tukajšnji naselbini se veselo vzbujajo. Da si žele sčasom postaviti lastni božji hram, kažejo ne le z besedami, tem več z dejansko darežljivostjo. V približno poldrugem mesecu so naskladali nad \$700.00 za bodočo hišo božjo. Gotovo ti dobri rojaki ne pričakujejo za to naše pohvale, ker vejo, da jih za to čaka pohvala in plačilo pri Bogu samem. Vendar pa taki dobri rojaki zaslužijo našega priznanja in pohvale združene s srčno željo, da bi njih lepi zgled vzbudil še tiste, kateri znajo samo veliko modrovati, storiti za cerkev pa nočejo ničesar. Ne beseda, temveč dejanje pokaže, kdo je mož! Pravi, da ima prazen sod močan glas. Tako je tudi med nami. Tisti, ki nečesar ne storijo in nič ne darujejo, so najbolj glasni.

Novoustanovljeno društvo sv. Jožefa K. S. K. J. je priredilo po velikonoči svojo prvo veselico v prid slovenski župniji. Vspeh je bil jako poveljen.

Družba sv. Rafaela.

Predsednik: Rev. A. L. BLAZNIK
Haverstraw, N. Y.

Družbina pisarna: Dobbin St. cor., Nassau
Avenue, Brooklyn, N. Y.

VELIK KORAK NAPREJ!

Naša družba sv. Rafaela za slovenske izseljence v Ameriki gre počasi, vendar dosledno in krepko vedno naprej, korak za korakom. Res ne gremo naprej hitro, kakor bi si kdo želel! Vendar, ako primerjamo razmere, v katerih moramo delovati, ako premislimo težave, s katerimi se moramo boriti, pa vendar družba krepko napreduje.

S 1. majem smo storili zopet velik korak naprej, ki nas je pripeljal prav blizu našega končnega cilja — k lastnemu izseljeniškem domu.

Do sedaj smo imeli svojo pisarno na drugi cesti v New Yorku v župnišču sv. Nikolaja, kjer je slovenski duhovnik stanoval. Od kar smo pa dobili v velikem, "Greater" New Yorku svojo župnijo in samostan in so se tam naselili slovenski frančiškani, kamor se je preselil tudi list "Ave Maria", je bila tudi družba Sv. Rafaela tukaj na 21. Nassau Ave. v Brooklynu, v samostanu slovenskih frančiškanov, skupaj z upravništvom "Ave Maria". Toda list Ave Maria je zadnje mesece tako napredoval, da mu je bilo treba za upravništvo večjega prostora, kjer se bo mogel še bolj razviti in urediti. Tudi se je zadnje mesece družba prenovila v svojem delovanju, zato tudi nji potreba svoje posebne pisarne. Zato se

je sklenilo pri zadnji aprilovi odborovi seji, da odpre Družba Sv. Rafaela

posebno, lastno pisarno,

kjer bo mogla razviti svoje delovanje v prid in pomoč slovenskih izseljencev. Najeli smo v ta namen blizu vogala Nassau Ave., na Dobbin street del hiše, ki se drži cerkvega posestva in tam uredili pisarno.

Ta korak z veseljem sporočamo vsem našim družbenikom in prijateljem in jih prosimo, naj nas še nadalje krepko podpirajo, da bo družba mogla prej ko preje vzeti celo hišo, nastaniti v njej slovenske redovnice, ki bojo uredile in vodile slovenski izseljeniški dom.

Ženski oddelek, tako zvani ženski pomožni odbor družbe Sv. Rafaela bo prihodnje mesece razposlal vsem dosedanjim družbenikom prošnjo, da bi ostali vsi zvesti družbeniki, da bi se gotovo priglasili in pristopili k družbi vsaj kot družbeniki, ako ne kot dobrotniki.

Vse naročnike "Ave Maria" pa prosimo, da naj bi se blagovolili spomniti s kakim malim darom tudi družbe sv. Rafaela, ko pošiljajo svojo letno naročnino za list.

Socijalisti očitajo v enomer nam katoličkom, da ničesar ne storimo za ubogega trpina, da nimamo smisla za kako karitativno delo. Iz krščanskega usmiljenja se norčujejo! Ali bomo to dovolili? Nikakor! V dejanju pokažimo, da kot verni učenci Učitelja ljubezni, Kristusa, vemo boljše, kaj je dobrotelost in smo bolj požrtvovalni, kakor oni in se nam je ni treba iti učit k socijalistom, temveč oni se naj pridejo k nam!

Družba Sv. Rafaela.

Hrvatska Družba Sv. Rafaela v Zagrebu.

Slednjič so se vendar tudi Hrvatje zganili in začeli misliti na to, da je tudi njih sveta dolžnost za svoje izseljence kaj storiti. Leta in leta se že tisoči in tisoči tega naroda izseljujejo v tujino in hite s trebihom za kruhom. Toda nikogar ni bilo na celem Hrvatskem, ki bi imel toliko ljubezni do svojega naroda, da bi se bil vprašal, kam pa ta narod gre? kako se mu pa tam godi? kaj pa tam dela? Sem pa tja se je kaj malega v kakem časniku omenilo, da bi bilo potrebno kaj storiti, vendar na kako resno karitativno delo v varstvo njih izseljencev se pa ni mislilo. Tudi je pred nekaj leti neka banka sprožila to miselj in skupaj z neko drugo banko započela nekako akcijo, bi naj mislila na to narodno delo. Osnovale se je društvo "Putnik", ki pa ni živel dolgo časa. Poslali so sem nekega moža, da bi tu preiskal razmere, ter doma poročal in dal navodila. Toda glavni pogrešek pri tem začetku je bil, ker se ni mislilo na kako karitativno delo, temveč se je započela vsa akcija na napačnem mnenju, da je izseljeništvu trgovski predmet, s katerim se da kapital kovati.

Toda kdor količkanj pozna delovanje v varstvo izseljencev, kakor doma, tako mej potjo, tako tudi tukaj v Ameriki, ve, da je to mnenje popolnoma napačno! Kajti ni ga nevaležnejšega, ne težjega dela, kakor je delo pri izseljeniških ali naseljeniških družbah. Tu treba toliko požrtvovalnosti, samozataje in poniževanja sprejeti na se, da le malo kdo vstraja, ali pa le tisti, ki se temu delu posveti edino in samo z namenom si pri Bogu kaj zasluženja pridobiti.

Vendar mirodajni krogi pa, ki bi edini mogli kaj v tem oziru storiti, se niso dosti zmenili za to vprašanje.

Ko smo ustanovili našo slovensko družbo sv. Rafaela, kakor ono v Ljubljani, tako to v New Yorku, začeli smo dramiti tudi brate Hrvate. Pisali smo več škofom pisma in jih opozarjali na veli-

kansko potrebo, da se zavzemo za to delovanje v korist in varstvo njih naroda:

Letos februarja meseca je pa sklical blagi Zagrebški pomožni nadškof Dr. Bauer razne veljake in rodoljube in pri temu shodu se je ustanovila prepotrebna Hrvatska družba sv. Rafaela. Takoj so se sprejela predložena pravila in družba je začela takoj svoje delovanje. Vse podrobnejše delo se je izročilo v oskrbo hrvatskim frančiškanom provincije Sv. Cirila in Metoda in hrvatskim milosrdnicam.

Hrvatska javnost je to družbo sprejela z deljenimi čustvi. Nekateri listi, največ katoliški, so to delovanje pozdravili z velikim veseljem in zadoščanjem. Drugi so pa našli ali v stvari sami, največ pa v ustanovnem shodu napake, radi katerih so se obrnili tudi proti družbi sami.

Mi se ne mislimo spuščati na tem mestu v kako polemiko s hrvatskimi listi, ker se nečutimo v to poklicame. Vendar, ker smo veljali do sedaj kot "jugoslovanska Rafaelova družba", t. j. za Slovence in Hrvate, in smo se vselej tudi z veseljem zavzemali za Hrvate, zato naj omenimo nekatere stvari.

Pred vsem se mislimo pečati samo z dvema listoma in sicer ameriškima, ki sta nam najbližja: Hrvatski Svet in Narodni list.

Narodni list je list znanega šifkarta ša Zottija, pri katerem so ubogi hrvatski izseljenci pred leti zgubili velikanske svote krvavo zasluženih žuljev. Ta list seveda odločno piše proti družbi. Piše tudi, da bo "dobro opral" sukničice hrvatskim frančiškanom, ako se predrznejo priti sem v Ameriko proti njegovi prepovedi. Pri tem pa revež urednik ni pomislil, da so hrvatski frančiškani v Ameriki že od leta 1910, toraj že tri leta, da jih je sedaj v Ameriki že 5 patrov.

Dalje se pa tudi prav nič ne čudimo, da ta list tako piše. Da, ravno ime tega moža je najlepši in najjasnejši dokaz, ka-

ko v resnici potrebna je družba sv. Rafaela v varstvo hrvatskih izseljencev. Ko bi bila pred nekaj leti že družba sv. Rafaela za hrvatske izseljence v New Yorku ustanovljena, ki bi pazila, da se ubogega nevednega naroda ne bi izkoriščalo in bi pazila na njegove žulje, ne bi danes stotine hrvatskih izseljencev preklinjalo tega moža, ki jim je zapravil denar, katerega so si s krvavimi žulji prislužili in pristradali.

Da, ta list mora tako pisati, ker on hoče imeti hrvatske izseljence prepuščene samim sebi in pa takim "agentom". Zato je njegovo pisanje nič in se le samo sebe obsoja!

Ni pa tako z listom "Hrvatski Sviet". Ta list je organ "Hrvatskega narodnega Savieza" za Ameriko. Zato smo prepričani, da so možje okrog lista, kakor tudi odborniki "Savieza" v principu za to družbo in morajo biti, kakor mora biti vsakdo, ki mu je v resnici pri sreči dobrobit naroda in ima res namen pomagati narodu. Ta list je pa našel pri ustanovnem shodu napako, da sta bila navzoča tudi dva zastopnika vlade hrvatske, ki sta imela tudi svojo besedo pri obravnavi. Kakor znano je sedanja hrvatska vlada, vlada tiranstva in kri zavre vsakemu Slovanu, ko hrvatsko vlado čuje samo imenovati! Silno žalostno je, da se dobe prodane duše, ki za par grošov plače prodajajo narod in služijo najbolj zagrizenim sovražnikom vsega slovanstva — Mažarom.

Da se je na shod, kjer se je imela ustanoviti tako potrebna in plemenita družba, povabilo tudi zastopnike vlade komisarijatskega tiranstva, tudi mi ne odobravamo! To delo je prepotrebno in preplemenito, da bi mogli poleg sodelovati možje, ki so kakorkoli v zvezi s komisarijatom! To se je lahko naprej vedelo, ako bojo ti možje poleg, da bo to naredilo vso stvar odijozno. Veliko bolje bi bilo, ako bi se bilo postopalo popolnoma nepristransko in nepolitično in bi se ne vabilo ali vsaj ne dalo besede nikomur, razun le duhovnikom ali le najodličnejšim narodnjakom, morda vsem, samo vladnim hlapcem ne! Vlada je itak dolžna sama delovati za to stvar in bi bila že zdavnaj morala kaj storiti! Tudi hrvatski vladi ni za korist ali pomoč

narodu. Na Hrvatskem išče samo kake izmišljene veleizdajske procese, da sramoti hrvatski narod pred celim svetom in ga razglaša nesramno in s satanjsko zlobnostjo kot narod veleizdajic. Zato pravimo tudi mi jako obžalujemo, da se je to storilo in v tem popolnoma soglašamo s' Hrvatskim Svetom, oziroma z Rev. G., ki je ta članek spisal.

Vendar pa odločno oporekamo, ako se pri tem namigava, da bi morda č. OO. frančiškani, ki so sprejeli delovanje za izseljence kakorkoli stali na strani vlade in prevzeli službo vladnih hlapcev, ki bi po Ameriki razširjali mej Hrvatski narod neumno mažarizacijo! da bi morda prisli sem v Ameriko s kakim drugim namenom ali kako drugo misijo, kakor iskati duš, delovati le za narod in sicer na strogo verski in narodno hrvatski podlagi.

Frančiškanski red je dokazal svojo ljubezen do hrvatskega naroda ne pri čaši vina, ampak, ko je krvavel za narod in z narodom cela stoletja v turški sužnjosti. Berite zgodovino hrvatske, zlasti Bosne in Heregovine! Vsak kamenjček skoro je posvečen s krvjo kakega sina sv. Frančiška, ki je moral dati kri za to, ker se je žrtvoval za blagor in korist svojega naroda. Nikogar ni bilo stoletja, ki bi bil branil to ubogo rajo pred turško krutostjo in mohamedanskim nasiljem, kakor le "Ujak" t. j. "striček" — kakor so imenovali Hrvatje svoje dobrotnike frančiškane! Ko jih je namreč obiskal redovnik preoblečen v turške široke hlače, z velikimi mustačami in je ubogim trpinom prinesel tolažil svete vere, največkrat na smrt bolnim in so Turki zvedavo povpraševali, kdo je ta tuj človek, ki je prišel jih obiskat, odgovarjali so navadno, da je to dobri "ujak", ker drugače li bilo gorje redovniku! Cela Bosna bi najbrže bila danes Turška, ko bi frančiškanski red ne trpel skupaj z narodom in ga ne obvaroval barbarskega mohamedanizma. Kdo je spisal najkrasnejše hrvatske narodne speve, ki so imeli namen bodriti narod k zvestobi v veri in narodnosti, bodriti ga v boju proti svojim tiranom? Ali ne ravno Frančiškani? P. Marko!

O njem se pripoveduje, da je nekoč ravno v svojem stanovanju na svojih nogah naroda ohranili do danes in se ni bati,

in najnavdušenejši spev zoper Turke, ko je prišel k njemu na obisk neki prijatelj, Turek. Prestrašen pater je hitro vtaknil svoje papirje pod preprogo, na kateri je sedel in komaj zakril, da ni zbudil sumnje pri Turku. Mej pogovorom se je Turek pritožil, da nekdo piše bodrilne pesni zoprt Turke, da bo treba paziti, od kod prihajajo.

Zato mislim, da so hrvatski frančiškani to tradicijselno ljubezen do svojega naroda obranili do danes in se ni bati, da bi kdaj prodali svoje delo službi drugega Turka, Mažara, ki ga hujše sovraži, kakor ga je pa sovražil mohamedanski Turek. Zato dobro vemo, da tudi tukaj v Ameriki ne mislijo zasledovati kake mažaronske politike, ampak, da bojo delovali, kakor so že do sedaj, od kar sozokaj, edino v amerikansko-hrvatskem duhu in delovali, da hrvatski izseljenci ne propadejo v pijančevanje ali meseno propalost, temveč, da se poslužijo zlate Ameriške svobode, ter si zagotove krasnejšo prihodnost, kakor so pa imli preteklost.

Zato upamo, da "Hrvatski Saviez" ne samo ne bo nasprotoval kakemu morebitnemu delu v varstvo in pomoč Hrvat-

skim izseljencem v Ameriki, temveč, da bo to delovanje tudi krepko podpiral in vodil. Spomnite se, gospodje, na preteklost! Spomnite se, kako je bilo to ljudstvo strašno okradeno za stotisoče krvavo zaslužnih dolarjev! Zato treba paziti bodočnosti, da se vsi taki slučajji kolikor mogoče preprečijo in se narod varuje raznih pijavk in krvososov, ki zlorablajo nevednost naroda v svojo dobičkaželjnost, ki ga varajo na vsemogoče načine. Nam ni znano, kake načrte imajo naši hrvatski frančiškani! Vemo pa, da hrvatski narod potrebuje misijonarje bolj, kakor kateri drugi in da bojo hrvatski frančiškani vsikdar stali pri narodu in z narodom in če treba, tudi tukaj v Ameriki kri prelivali zanj! Saj so tega vajeni, ker niso od včeraj in ne brez preteklosti! Preteklost jih je pa nardila v narodne mučenike!

Hrvatsko družbo sv. Rafaela v Zagrebu pa pozdravljamo pristrčno in ji želimo, naj se krepko povspne nad vse težave in napake začetka krepko do odločnega in navdušenega delovanja za blagor hrvatskih izseljencev! Dolžnost ameriških Hrvatov je pa, da se tudi tukaj prej ko preje ustanovi hrvatska družba sv. Rafaela in sicer popolnoma neodvisno in brez vsake zveze z ono v Zagrebu.

RAZNO.

BOLEZEN SV. OČETA.

Pretekli mesec je bil mesec poln skrbi za cel krščanski svet. Milijone oči se je vsaki dan s skrbjo oziralo proti večnemu mestu, kjer je ležal nevarno bolan vatikanski jetnik, oče vsega krščanstva, Papež Pij X. Ko to pišemo, hvala Bogu, pravijo, da je nevarnost že minula in da je upati, da sv. Oče zopet popolnoma okreva. Čast in hvala Bogu! Vladarja, kakor so naš sedanji sv. Oče potrebuje sv. cerkev v sednjih težkih časih, ki s tako krepko roko drže za krmilo in jadra sv. cerkve in vodijo colnič Petrov skozi razburkane valove sovraštva k končni zmagi.

Čudno, res čudno! Kako velikansko moč ima papežstvo v sedanji proticerkveni dobi! Sv. Oče so jetnik! Nikamor ne

morejo ven iz svojih soban in vrta. Vse je nasproti cerkvi in veri! In vendar, poglavar cerkve je poglavar sveta! To se je jasno videlo v tej bolezni! Ali ste videli kak angleški dnevnik? Kako so z velikimi črkami dan za dnem, uro za uro posebne izdaje natanjčno sporočale stanje bolezni tega jetnika, tega poglavarja prezirane sv. katoliške cerkve?

Bog nam ohrani še dolga leta našega ljubljeneega sv. Očeta Pija X.! Molimo zanj!

V molitev se priporočajo: S. svojo umrlo sestro. — Neka oseba svojo sestro, ki je na nevarnem potu. Neka oseba svojega brata za spreobrnjenje in da bi se posrečile tri nevarne operacije. F. L. K. za zdravje. Franciška Tavželj svojega pred kratkem umrlega moža.

HUMBUGARJI.

Socijalistiški list iz Chicago piše, da so v neki kaznilnici v Penna našli največ katolikov kaznjencev in potem paterično dostavlja: "Proč s cerkvijo, ki vzgoji največ hododeleev!"

Mi pa pravimo: Proš s katoliki, kakoršni so naši slovenski "ta-rdeči", ki se tako radi trkajo na prsa, da so dobri katoličanje, da so morda boljše katoličanje, kakor pa duhovniki! Proč z vsemi iz katoliških društev, proč iz slovenskih župnij. Proč izmed katoliškega ljudstva s takimi kakoršni so pisarji teh listov in vsi, ki te liste naročajo in bero! Ravno taki-le odpadniki, kakoršen je oni, ki je te vrstiee zapisal, so v največjo sramoto sv. cerkvi! Slovenski katoličanje, zakaj se še z njimi družite!? Zakaj jih trpite v svojih katoliških društvih? Zakaj jih trpite v svojih katoliških jednotah? Ako bojo kaj za krivili in prišli kaznilnico, boste pa vi uzrok, bojo pa pisali, "Proč z Vami," ker so oni hudobni, ker so oni grdo živeli, ker oni niso živeli po naukih svoje cerkve.

Tako vidite, "ta-rdeči" naši brat'ci, sami sebe obsojate, in sami na se mečete blato sramote odpadništva! Potem si pa še upa kdo nam očitati, da smo fanatični? Da pretiravamo? Ven s socijalisti, ven z odpadniki, ven iz vseh katoliških društev, ven iz cerkve, kdor noče živeli po naukih cerkve.

Res skrajna nesramnost teh rdečkarjev! Po katoliških društvih se tlačijo. Cerkve ne poslušajo, odpadniki so. Ko pa pridejo v kaznilnice, pa mečejo blato na cerkev, in sicer zakaj? Zato ker sami niso spolnjevali njenih naukov in prišli v kaznilnico, zato je pa sedaj cerkev za nič, pa s cerkvijo proč! Ali ste že videli tako logiko! In vendar se dobi še pametnem človek, ki jim verjame in se jim pri teh lamentacijah pridruži in z njimi hinavsko obrača oči, kakor lisica zvitorepka in meče blato na ubogo cerkev! — Vprašamo samo jedno:

Ali je kak kaznjeneec v kaki kaznilnici na svetu, ki je poslušal sveto cerkev, pa prišel v kaznilnico? Pojdite po vseh kaznilnicah, obiščite vse kaznjence katoličane,

in vsakega posebej natanjčno izprašajte, zakaj je v kaznilnici, in ako najdete le enega, ki je zvesto spolnjeval nauke svete katoliške cerkve, živel po njih, pa zato prišel v kaznilnico, pa nam lahko zabrusite v brk, da lažemo, potem pa lahko zmerjate sv. cerkev, kakor hočete! Toda potem pa dovolite, da gremo mi za Vami in povprašamo vse kaznjence socijaliste, zakaj so v kaznilnicah, ali dovolite, da bomo priobčili uzroke? Jih ne boste veselili.

Zato, katoliški Slovenci, bodimo odločni katoličanje. Ali pa pustimo vse skupaj in ne recimo, da smo katoličanje! Enako zahtevajmo od vseh, ki so z nami po slovenskih župnijah, ki so z nami po katoliških jednotah, ki so z nami po katoliških društvih. Od vseh zahtevajmo značanjosti! Kar si, tja pa pojdi! Socijalist nima mesta v katoliškem društvu! Ako ga društvo trpi v svoji sredini, samo ni dosti prida! Enako je z Jednotami. Kaj bi pustili naše častitljivo ime "katoliško", da bi se razne srake šopirile s tem okraskom! Ako je kdo socijalist, naj si nadene na svoje čelo svojo rdečo barvo, proč pa roke od našega imena! Ako bo kaj naredil, bojo pa kričali: "poglejte na katoličane! Ta in ta je bil v katoliškem društvu! Taki-le so katoliški? Proč s cerkvijo, ki vzgoji take katoliške društvenike!" — Humbugarji!

—o—

LISTNICA UREDNIŠTVA.

J. K. v P. Pa.: To je v resnici skrajna in perfidna nesramnost, ki bi zaslužila, da bi jo razkrinkali. Prav taka brošura je naša! Razloček je le ta, je bila ta tukaj kontrabantno ponatisnjena, naša je pa originalna izdaja, katero smo dolili iz kraja. In to malo, komaj 40 strani broječo brošurico pa potem narodu prodajati po dolarju, — prav pravite, to je tolika perfidnost, da ji je težko dati pravo ime. Ako nam ne vrjamate, dobro, prepričajte se sami! Naša Vas bo stala 10c., ona en dolar., potem jih pa primerjajte, pa boste sami videli. Sicer pa, ne bojte se, pride dan plačila tudi za tiste, ki se iz Boga norčujejo! — Zdravi!

—o—